

ANNA MILBOURNE • HEATHER AMERY • GILLIAN DOHERTY

CELE MAI FRUMOASE

MITURI
ȘI
LEGENDE
DIN TOATĂ LUMEA

ILUSTRĂȚII
LINDA EDWARDS

CORINT JUNIOR

Cuprins

- 6 Un sac plin cu povești
- 11 MITURI DESPRE CUM AU APĂRUT
LUCRURILE
- 12 De ce are țestoasa carapace
- 17 Arahne
- 19 Echo și Narcis
- 22 De ce au albinele ac
- 29 Cutia Pandorei
- 32 Țara lui Maui
- 37 MITURI DESPRE ZEI ȘI ZEIȚE
- 38 Cel mai mare banchet
- 44 Carul lui Helios
- 49 Blestemul lui Indra
- 56 Ciocanul lui Thor
- 61 Dorința cea rea
- 66 Eros și Psyche
- 73 BASME DE PRETUTINDENI
- 74 Soarele furat

- 79 Baba Iaga
86 Sora Dantelă
94 Muzicanții din Bremen
101 Hendrick cel Viteaz
106 Motanul-Încălțat
- 113 FABULE CU ANIMALE
114 Vulpoiul păcălit de barză
120 Cămila dansatoare
126 Iepurele și țestoasa
134 Furnicuța cea vrednică și greierele cântăreț
138 Cum s-a lăsat tigru prins
144 Iepurașul cel isteț
150 Șoarecele de la oraș și cel de la țară
- 161 LEGENDE DESPRE MONȘTRI ȘI BALAURI
162 Sfântul Gheorghe și balaurul
168 Ulise și Ciclopul
174 Peștele cel mare
179 Bellerofon și Himera
183 Tezeu și Minotaurul
186 Calul cel credincios al lui Rustam

Cărul lui Helios

În fiecare dimineată, zeul Helios (Soare) își începea călătoria peste bolta cerească în carul său, revărsând raze de lumină aurie și căldură peste întreaga lume.

Într-una din după-amieze, un grup de băieți urmărea de pe pământ cum carul se îndrepta spre linia orizontului.

— Acela e tatăl meu, spuse unul dintre băieți, plin de mândrie.

— Ce prostii mai spui și tu, Faeton! râseră prietenii lui.

— Ba nu, el e, insistă Faeton, înciudat, dar prietenii lui râseră și mai tare de el.

Înțepăturile lor îl răniră nespus, fiindcă, de fapt, el nu-și văzuse niciodată tatăl.

— Am să vă arăt eu, mormăi băiatul și plecă în grabă s-o caute pe mama lui.

— Toată lumea râde de mine, i se plânse. Nu vor să mă creadă că zeul Soare este tatăl meu. Cum aş putea oare să le dovedesc?

— Poate că ar trebui să vorbești cu tatăl tău despre asta, îi sugeră mama lui și îi spuse unde putea să-l găsească pe acesta.

Nu era chip să confunzi palatul zeului Soare, fiindcă era aproape la fel de orbitor ca Soarele însuși. Zidurile erau din aur strălucitor, iar coloanele încrustate cu pietre prețioase de tot felul sprijineau un acoperiș din sidif lucios. Faeton urcă încet scările sclipitoare. În capul lor, se opri o clipă, apoi împinse cu sfială ușa grea.

Se trezi într-un hol uriaș, mai frumos decât tot ce-i fusese lui dat să vadă vreodată. Iar acolo, în față, stătea tatăl său, o prezență arzătoare într-o robă de mătase lucitoare, așezat pe un tron acoperit cu rubine. Chipul său iradia căldură.

— Bine ai venit, fiule! îl întâmpină Helios. Ce vânt te-aduce pe aici?

Protejându-și ochii de strălucirea copleșitoare a marelui zeu, Faeton făcu o plecăciune adâncă:

— Tată, spuse el molcom, am venit să-ți cer să-mi împlinești o dorință.

Tatăl său strălucea de mulțumire:

— Orice vrei, răspunse. Rostește-o și îți făgăduiesc că îți va fi îndeplinită.

— Ești ilustru și atât de puternic, încât nimeni nu mă crede că ești tatăl meu, îi explică Faeton. Ai vrea să mă lași să conduc eu carul tău într-o zi? întrebă el emoționat. Dacă prietenii mei m-ar vedea, ar ști că e adevărat.

— Acest lucru e cu neputință. E mult prea periculos, îi spuse tatăl său clătinând din cap cu un aer mâhnit. Cum ar putea un băiețandru ca tine să mâne carul Soarelui?

— Dar mi-ai promis! plânse Faeton.

— Da, așa e, încuviință tatăl său cu inima îndoită. Dacă aș putea, mi-aș lua făgăduiala înapoi, dar nu pot să nu mă țin de cuvânt.

Așa că îi dădu fiului său un leac întăritor ca să nu se ardă, apoi își scoase coroana de raze și o așeză pe capul lui Faeton.

— Vino cu mine, îl îndemnă.

Chipul lui Faeton strălucea când tatăl său îl conduse afară la carul strălucitor. I se părea că totul e un vis. Privi uimit cum cele trei fiice ale zeului înhămau la car minunații cai înaripați. Aceștia fornăiau și tropăiau nerăbdători să-și înceapă călătoria.

— Acestea sunt niște animale puternice, îl avertiză Helios. Fii atent să nu o ia la fugă cu tine! Trebuie să ții hățurile strâns și să înaintezi la pas pe cer, nici prea sus, nici prea jos.

Năucit de emoție, Faeton abia dacă auzi sfaturile tatălui său. De cum fură gata bidiviii, sări în car și trase hățurile. Armăsarii dădură de câteva ori din aripi și se ridicară fără efort spre înălțimi, nechezând de plăcere. Făceau această călătorie în fiecare zi și știau încotro s-o apuce. Urcară în galop tot mai sus, cu coamele și cozi-
le de aur fluturând în urma lor, în timp ce alergau împotriva vântului.

Faeton își imagina cum prietenii lui stăteau undeva

dedesubt, asistând invidioși la momentul lui de glorie.

— Acum văd și ei cine sunt! râse, bucuros.

După un timp, Faeton aruncă o privire în jos.

Nu-și mai putea vedea tatăl.

— Dacă eu nu pot să-l văd pe tata, înseamnă că nici el nu mă vede pe mine, își zise în sinea lui, și nici prietenii mei nu mă văd.

Dintr-odată se simți năucit. Îl aștepta un drum lung, tare lung. Abia mai putea să fie atent, așa că slăbi hățurile. Bidiviii simțiră de-ndată lipsa unei mâini puternice. Își întinseră gâturile, dar nu-i ținu nimeni în frâu. Iar dacă nu mai era nimeni care să-i strunească, părăsiră în goană calea obișnuită.

Carul se înclina periculos dintr-o parte în alta, zbuциumându-se ca o corabie pe marea învolburată. Armăsarii urcară tot mai sus, dincolo de nori, spre universul vast și necunoscut de deasupra.

— Opriți-vă! strigă Faeton, trăgând de hățuri. N-o să mai pot găsi nicicând drumul de întoarcere acasă.

Motanul-Încălțat

A fost odată ca niciodată un bătrân morar care avea trei fii. Când muri, îi lăsă moștenire moara fiului celui mare, măgarul, celui mijlociu, iar mezinului îi dădu motanul.

Cei doi fii mai mari erau mulțumiți de moștenirea primită. Împreună puteau să-și câștige existența cu moara și cu măgarul. Mezinul însă nu era prea fericit:

— E bine de ei, mormăia, dar eu, unul, n-am primit decât un motan ce nu-mi este de niciun folos. Țm să mor de foame.

— Stăpâne, toarse motanul, nu sunt chiar atât de nefolositor. Dă-mi doar un sac și o pereche de cizme și ai să vezi câte foloase îți voi aduce.

Tânărul se holbă uluit la motan. Îl văzuse până atunci doar vânând șoareci, iar acum stătea în fața lui și îi vorbea.

— Să fiu al naibii! exclamă el. Cine a mai auzit o pisică vorbind? Nu prea înțelegea în ce fel putea să-i fie de folos motanul, dar se hotărî să facă după cum îi spusese. Așa că se duse în sat să găsească un sac și să comande o pereche de cizmulițe.

— Probabil că-s nebun, de cheltuiesc ultimii bănuți pe ele, își zise.

Când se întoarse, motanul încălță cizmele și se ridică în două picioare.

— Lasă totul în seama mea, stăpâne, spuse el și plecă la drum cu sacul aruncat peste umăr.

Motanul găsi un deal înverzit plin de vizuini de iepuri. Umplu sacul cu frunze verzi și suculente și îl lăsa deschis pe jos. Apoi se ascunde în spatele unui tufiș și așteaptă.

Curând, un iepure curios se iți dintr-o gaură și amușină aerul. Apoi țopăi vesel spre sac și se vârâ în el să mănânce frunzele. Motanul sări imediat din ascunzătoare și apucă sacul cu iepurele înăuntru. Săltă sacul pe umăr și porni cu el spre palatul regelui.

Când motanul ajunsese în fața regelui, făcu o plecăciune adâncă și spuse:

— Maiestate, vă aduc un dar din partea stăpânului meu, marchizul de Carabas.

„Nemaipomenit”, își zise regele în sinea lui, căci văzuse multe lucruri deosebite în călătoriile sale, dar niciodată un motan care să vorbească.

— E foarte amabil din partea stăpânului tău. Te rog să-i mulțumești pentru cadou, spuse el și trimise iepurele la bucătărie să fie gătit.

A doua zi, motanul se prezintă la rege cu o pereche de prepelițe. Chipul regelui strălucea de mulțumire.

— Ce frumos din partea stăpânului tău, marchizul de Carabas, să se gândească din nou la mine, spuse.

În fiecare zi din cele care urma, Motanul-Încălțat îi duse regelui câte ceva ce prinsese în sac. Într-o zi, un fazan,

